

**KAMER VOOR HET GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS
VAN HET COLLEGE VAN BEROEP**

BESLISSING

Nr. GVO / 10 / ... / 17 januari 2024

Inzake: De heer ... met woonplaats te ..., bijgestaan door Mr. ..., advocaat, met kantoor te...

Verzoekende partij

Tegen: Mevrouw ..., eerste evaluator, mevrouw ..., tweede evaluator ..., bestuurder, met als schoolbestuur ..., bijgestaan door Mr. ..., advocaat, met kantoor te ...

Verwerende partij

Met een e-mail van 12 december 2023 tekent de heer beroep aan tegen het evaluatieverslag van 22 november 2023 met eindconclusie “onvoldoende”.

1. Over de relevante gegevens van de zaak

1.1. De heer ... is een vastbenoemd personeelslid en tewerkgesteld als leraar SVWO binnen het

1.2. Op 31 augustus 2022 vond een gesprek plaats met enkele bestuursleden. Een intern en extern ondersteuningsaanbod werd dwingend opgelegd.

1.3. Op 2 mei 2023 vond een functioneringsgesprek plaats. Op 30 juni 2023 vond een tweede functioneringsgesprek plaats.

1.4. Op 22 november 2023 vond een evaluatiegesprek plaats.

1.5. Voornoemd evaluatieverslag van 22 november 2023 met eindconclusie ‘onvoldoende’ vormt *in casu* de bestreden beslissing. Verzoekende partij gaat inhoudelijk niet akkoord met de eindconclusie van het evaluatieverslag.

2. Over het procedureverloop

2.1. Met een ter post aangetekende zending van 13 december 2023 worden de partijen opgeroepen voor een zitting voor de kamer voor het gesubsidieerd vrij onderwijs van het college van beroep.

2.2. Met een e-mail van 25 december 2023 maakt verwerende partij een verweerschrift en het dossier over.

2.4. Er worden geen leden van het college gewraakt.

2.5. De beraadslaging van het college van beroep vindt plaats op 17 januari 2023.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep dat met een ter post aangetekende zending van 12 december 2023 door verzoekende partij gemotiveerd werd ingediend, tegen het evaluatieverslag met eindconclusie ‘onvoldoende’ van 22 november 2023, is ontvankelijk wat de termijn betreft en voldoet aan de vormvoorwaarden.

De wijze waarop verwerende partij vernoemd wordt in het verzoekschrift (zonder vermelding van de vennootschapsvorm) leidt niet tot de onontvankelijkheid van het verzoekschrift daar dit niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en verwerende partij op geen enkele wijze in haar belangen geschaad werd.

4. Over de grond van de zaak

4.1. Over de bevoegdheid van het college van beroep

Het college van beroep herinnert eraan dat het zijn appreciatie niet in de plaats mag stellen van de evaluator(en) en dat het de evaluatie met de eindconclusie ‘onvoldoende’ enkel kan vernietigen op grond van de motieven vermeld in artikel 47septiesdecies, §2, van het Decreet Rechtspositieregeling van 27 maart 1991, zonder dat de beslissing van het college van beroep in de plaats komt van de initiële beslissing.

Het college van beroep heeft, zoals gezegd, niet de bevoegdheid om de evaluatie van een personeelslid over te doen; het moet alleen nagaan of de bestreden evaluatiebeslissing op een zorgvuldige en kwaliteitsvolle manier is gebeurd en het dient de redelijkheid van de evaluatie te beoordelen.

4.2. Wat de inhoud van het evaluatieverslag betreft

Het college van beroep merkt op dat er in dit dossier weinig andere conclusies mogelijk zijn dan dat het verplichte coachings- en begeleidingstraject bijzonder zorgvuldig werd gevolgd. Eerst en vooral werd het personeelslid reeds langdurig opgevolgd sinds 2020-2021, waarbij o.a. ook de raad van bestuur betrokken werd voor gesprekken met verzoekende partij, een dwingend coachingstraject werd opgelegd, en een vrijstelling

voor 30% aan verzoekende partij werd toegekend, opdat hij ruimte voor professionalisering zou hebben. In het kader van het daaropvolgende formele evaluatietraject werd nog een stap verder gegaan via de verplichting tot het volgen van een LIO-opleiding op maat via een hogeschool. Dat van een reeds langdurig aangesteld personeelslid verwacht wordt om zich pedagogisch bij te scholen via een LIO-traject, is allerm minst dagdagelijks en dit vormt bijgevolg een duidelijk signaal voor het personeelslid van de ernst waarmee verwerende partij naar de werkpunten kijkt. Dat verwerende partij dan een gedeeltelijke vrijstelling in lesopdracht toekent aan verzoekende partij opdat die de tijd krijgt om het LIO-traject ook daadwerkelijk te doorlopen, is zeer correct en opnieuw een duidelijk signaal voor verzoekende partij en van de ernst van verwerende partij. In die omstandigheden is het voor het college van beroep evident, en bijgevolg allesbehalve onredelijk, om aan te nemen dat er in de ogen van verzoekende partij werkpunten zijn, dat die dermate ernstig zijn dat een evaluatie “onvoldoende” niet uitgesloten is, dat dit duidelijk aan verzoekende partij werd gemeld, en dat verzoekende partij tijd, ruimte en begeleiding heeft gekregen om daaraan te werken.

Het college van beroep heeft begrip voor de frustraties die verzoekende partij voelt inzake werkdruk en -spreiding, doch dat doet aan het voorafgaande weinig af zolang het wettelijke toegelaten maximum niet overschreden wordt (wat door verwerende partij bevestigd wordt ter zitting), a fortiori gelet op de toegekende vrijstellingen qua lesopdracht. De frustraties van verzoekende partij lijken bovendien vooral eigen aan de context van volwassenonderwijs waarin hij tewerkgesteld is, veeleer dan dat de beleidskeuzes en de interne organisatie van het CVO dermate onredelijk zouden zijn dat verzoekende partij in een positie gebracht wordt waarin hij onmogelijk nog “voldoende” kan presteren, of waarin een coachings- en begeleidingstraject betekenisloos wordt. Hetzelfde geldt voor onduidelijkheid over cursussen/modules die volgend(e) academieja(a)r(en) of semester(s) al dan niet georganiseerd zullen worden (op basis van het aantal inschrijvingen), en de (deels daaraan gelieerde) laattijdige toewijzing van onderwijsopdrachten. Ook dat gegeven is veeleer het gevolg van de werkcontext binnen een CVO en sluit op zich de mogelijkheid van “voldoende” arbeidsprestaties niet uit.

Na nalezing van het dossier, sluit het college van beroep zich aan bij de beslissing van de eerste evaluator dat verzoekende partij onvoldoende presteert wat betreft zijn

kerntaken als leerkracht, samenwerken en communicatie, en gebrek aan inspanning om zich te professionaliseren. De argumenten voor die evaluatie “onvoldoende” worden helder samengevat in het verweerschrift in randnr. 11, het college van beroep sluit zich daarbij aan.

Verzoekende partij besteedt veel tijd aan het argumenteren over zijn slechte beoordeling in de LIO-stage, terwijl dit geen beoordelingsgrond was voor zijn evaluatie “onvoldoende”. Het is dan ook louter ten overvloede dat het college van beroep erop wijst dat, als er al iets uit dit LIO-dossier blijkt dat relevant kan zijn voor dit dossier, dat dit dan louter de vaststelling is dat óók andere personen, naast de eerste evaluator en het eigen schoolbestuur, ernstige opmerkingen hadden inzake het pedagogisch functioneren van het personeelslid (gelet op het niet slagen voor de LIO-opleiding). Dat er vanuit de hogeschool contact was met de eerste evaluator (die immers als mentor optrad in het LIO-traject) is op zich geen reden om aan te nemen dat beide personen niet inhoudelijk tot een gelijkaardige conclusie zouden zijn gekomen. Dat de “onvoldoende” voor de stage nadien intern en extern aangevochten werd (en wordt), belet evenmin dat de evaluatie “onvoldoende” door de werkgever aan geloofwaardigheid zou verliezen. Nog los van de uitspraak die de Raad zou geven inzake de examenbetwisting, is datgene wat getoetst wordt door een hogeschool bij de beoordeling van één vak, geen één-op-één met de beoordeling door een werkgever van een volledige arbeidsrelatie. Het pedagogisch functioneren betreft ook slechts één van de redenen waarom de evaluatie van “onvoldoende” werd uitgesproken. Ook vanuit het team van cursisten kwamen er bovendien klachten over het pedagogisch functioneren. Los van de vakinhoudelijke kennis van verzoekende partij die niet ter discussie staat, is de beoordeling van de pedagogische kerntaak door het personeelslid, iets wat klaarblijkelijk verschillende actoren in vraag stellen.

Het college van beroep begrijpt ten slotte ook het standpunt van verzoekende partij, met name dat zijn vakinhoud allesbehalve evident is in een digitale context, zeker indien van hem gevraagd wordt om een globale module op te bouwen die voor elke cursist werkzaam is. Zijn inschatting, dat hij cursisten best individueel opvolgt met projectwerken, kan inhoudelijk zinvol zijn. Maar daar zit de kern van het probleem waarover het college van beroep moet oordelen niet: de kern van het probleem ligt in het feit dat zijn werkgever beslist heeft om die cursus in afstandsonderwijs uit te bouwen

(wat vanuit een perspectief van vrijheid van onderwijs tot de bevoegdheid van het bestuur toebehoort), dat verzoekende partij deels vrijgeroosterd is om die opdracht uit te voeren, en dat hij die opdracht niet uitgevoerd heeft zonder daarover op dat moment terug te koppelen met zijn leidinggevers. Dat een “onvoldoende” volgt voor samenwerking en communicatie, wordt door dit voorbeeld treffend geïllustreerd.

Verwerende partij start haar verweerschrift door te verwijzen naar de deontologische plichten van verzoekende partij ter zake. Dat zij gekozen heeft om het niet opvolgen van instructies door de leidinggevende te benaderen vanuit een procedure van evaluatie, veeleer dan vanuit een tuchtrechtelijke bril, getuigt voor het college van beroep van een warme blik op hr-beleid. Het college van beroep hoopt dat alle betrokkenen in de toekomst een constructief pad richting professionalisering inzetten, ter bevordering van de onderwijskwaliteit van de cursisten.

BESLISSING

Gelet op de artikelen 47septiesdecies van het Decreet betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 14 december 2007 betreffende de procedure in beroep na evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ en betreffende de werking van het College van Beroep;

Gelet op het werkingsreglement van 6 november 2008 van de kamer voor het gesubsidieerd vrij onderwijs van het college van beroep;

Gelet op het ministerieel besluit van 14 oktober 2022 waarbij de heer Kurt Willems werd aangesteld als voorzitter;

Gelet op de hoorzitting en beraadslaging van 17 januari 2023, met unanimité van stemmen:

Enig artikel (met unanimité):

Het evaluatieverslag met eindconclusie ‘onvoldoende’ wordt door de kamer van het college van beroep bevestigd.

De Kamer van het College van Beroep was op 17 januari 2023 samengesteld uit :

De heer Kurt Willems, voorzitter;

Mevrouw Suzy Sterck, mevrouw Inge Verdonck en de heer Stefaan Samaey, vertegenwoordigers van de representatieve organisaties van de inrichtende machten;

De heer Marc Borremans, de heer Wauter Leenknecht en de heer Joeri Meynen, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw Karen De Bleeckere, plaatsvervangend secretaris.

Aldus uitgesproken te Brussel, op 17 januari 2024.